

Олександр Гаврош

ІВАН СИЛА

НА ОСТРОВІ ЩАСТЯ

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

«Іван Сила на острові Щастя» — повість про нові пригоди відомого силача та його друзів. На цей раз вони потрапляють на невідомий острів серед океану, де мешкають дивні тубільці.

Книжка Олександра Гавроша сповнена гумору та карколомного сюжету. Це один із небагатьох творів сучасної української літератури для дітей, побудованих на дотепі.

Дорослі ж у цій книжці відшукають філософські рецепти щастя, подані в несподіваній формі.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352)52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20
Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com
м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Частина перша

«КОЛУМБІНА»

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,

у якому Іван Сила отримує листи

Іван Сила лежав на своєму широченному дубовому ліжку (інше би його не витримало) і мружився від сонечка, яке сотнями пальчиків торкалося його доброзичливого, як у райської пташки, обличчя. Гай-гай, котра це вже година?

— Ех! — набрав він повні груди повітря, з насолодою потягнувся і голосно позіхнув. Тут його ніздрі вловили приємний запах із кухні, який тоненькою ниточкою просмикувався через погано зачинені двері спочивальні.

— Мамині галушки! — задоволено промуркотів Іван і вже ладен був підвестися. Аж раптом...

— Ані руш! — раптом пролунав рішучий і тоненький, як голка, голос.

— Руки за голову! — вторував йому другий, ще тонший.

— Татусю, здавайся! — а цей був тонесенький, як павутинка.

Іван Сила повільно озирнувся. Але ніде нікого не було видно. Тільки двері ледь-ледь похитувалися. А ще скрипнуло під ліжком. Та й у шафі щось чмихнуло і промовило:

— Ой!

— Чемпіони не здаються! — вигукнув Сила і розкрив свої велетенські обійми на півкімнати.

Що тут почалося!

Із-за дверей вискочив лютий індіанський вождь, розцяцькований червоною глиною і обтиканий гусячими перами. Він загрозливо тримав справжнісінького віника, із якого впритул цілився у силача. Водночас із-під ліжка атакував пірат із замотаною на голові зеленою хусткою в квіточки й величезними чорними вусами. Вуса, очевидно, були виведені гуталіном, адже блищали вони, як ваксовані топанки. Піратище хвацько вимахував темною від сажі кочергою.

Поки Іван Сила відбивався однією могутньою лапою від войовничого племені індіанців, а другою — від морських розбійників, із шафи зненацька вилетів привид, замотаний у біле простирadlo. На щастя, почвара була беззбройна — вона просто накинута ззаду на Івана і почала душити його білими, як стіна, рученятами.

— Усе! Здаюся! — прохрипів чемпіон чемпіонів і повалився на бік. Ще б пак! Троє на одного — такого ніхто у світі не витримає. Навіть Іван Сила.

— Ми перемогли! — загукав пірат, підкидуючи найгрізнішу зброю всіх часів і народів — кочергу.

— Ми перемогли! — затанцював вождь найпристрасніший індіанський танець на широчезних грудях поваленого ворога.

— Ми пелемогли татуса! — засміявся привид найчарівнішим у світі сміхом. На radoщах він аж

стягнув із голови простираadlo, і з-під нього вигулькнуло золоте волоссячко, великі сині очка і кілька молочних зубиків. До того ж, привид виявився жіночого роду. Себто це була привидка. Та ще й така мала, що навіть усіх звуків не вимовляла.

Ба, що це? Іван Сила скористався безпечністю ворогів і зненацька їх атакував. Очевидно, ліжко надавало йому якомсь таємничої сили. За хвилюку пірат, індіанець і привид чемненько лежали в рядок, накриті кремезною правицею силаня. А він учинив їм допит, використовуючи найбрутальніші методи середньовічної інквізиції.

— Хто це придумав? — грізно запитував Іван Сила, лоскочучи кожного з них своїми вусами. Так-так, тепер усесвітньо відомий атлет носив справжні чемпіонські вуса, які при кінцях гонорово пнулися догори. Він-бо вже давно був не парубійком, а статечним чолов'ягою.

— Я! — першим голосно озвався відважний вождь, прагнучи взяти провину на себе, аби врятувати бойових побратимів від ганебної кари.

— Ні, я! — не бажав чужої милості пірат. — Тату, це я вигадав!

— Татусю, це все я! — запищала і собі привидка. — І взагалі, я найменша і ви всі маєте мені вілити!

Але тут езекуцію було перервано несподіваним чином. Двері розчахнулися і на порозі виріс непримирений ворог індіанців, розбійників і привидів укупі. Та й силачів теж. Усі затремтіли мов осикове листя в негоду.

— Так! — сказав ворог, узявши руки в боки. (Індіанці, розбійники та привиди іноді називали його ще «мама», «матуся» або й «матусенька», залежно від настрою. Тільки Іван Сила звертався до нього «люба дружинонько»). — Так! — ще раз розгнівано повторила Мілка. — Ви знову за своє? Дивіться, що з кімнати зробили! Свинарник, а не спальня!

— Це не я! — розвів ручищами Іван Сила.

— Це не ми! — й собі знизали плечима дітки.

— Гаразд, я сьогодні добра! — посміхнулася Мілка. — Негайно вмиватися, бо сніданок уже на столі.

— Ура!!! — з диким лементом ще донедавна непримиренні противники кинулися надвір, аби чимшвидше дістатися до діжки з літеплою водою. Вони вмивалися так завзято, що заодно помили й півподвір'я, трьох курей і старого пса з гордим іменем Бобі.

— Ех, мамині галушки! — вдоволено крикнув Іван Сила, накладаючи собі повну миску в повній сонця світлиці.

— Ех, бабчині галушки! — й собі притакували індіанець, пірат і привидка.

— Як це бабчині?! — обурилася Мілка. — Я зранку пораюся на кухні, аби їм догодити, а вони бабцю вихваляють!

— Малечо, щоб я більше цього не чув! — помахав на дітей ложкою Іван Сила.

— Татусю, щоб і ми цього більше не чули! — й собі помахала на нього ложками малеча.

— Гарзд! Щоб надалі не було плутанини, віднині бабчині галушки оголошуються «бабчиними», а мамині — «маминими». Згода? — запропонував Іван Сила, послуговуючись ложкою, наче гетьманською булавою.

— Згода! — рывкнуло за столом.

— Отож, якщо я тепер казатиму «Ех, мамині галушки!», то це значить, що галушки ліпила...

— Бабця! — вигукнула привидка і захихотіла, показуючи білі молочні зубенята. За нею розсміялися всі решта.

Проте суперечка довкола галушок зовсім несподівано розв'язалася.

У двері застукали, і до хати ввійшов листоноша Колик — у незмінній бейсбольній кепці, яку він носив навіть узимку, а що вже влітку, то, певно, в ній днював і ночував. Принаймні виглядала вона саме так. Коликом його прозвали за те, що він був довгий і худий як тичка. Листоноша був дивакуватий, але не бешкетний. Він завжди чомусь почувався винним. Напевно, в дитинстві його дуже сварили батьки, й відтоді.... Але нашої історії це не стосується. Одне слово, Колик зняв синю кепку із написом «Супермен» і голосно шморгнув.

— Смачного вам, людоньки добрі! — зупинився він на порозі.

— І-вам-то-го-ж! — хором відповіли дітки. Але далі презирнулися і засміялись, бо Колик наразі нічого не їв і не мав чим смакувати. Тому дітки змінили гасло і прогорланили: — Доб-ро-го-дня-дядеч-ку-Ко-лику!

— Сідайте до нас! — підвівся йому назустріч Іван Сила. — Поснідаєте маминими галушками, — і тут же скосив оком на Мілку. Та промовчала.

— Та ні! У мене ще багато роботи! — переступав з ноги на ногу Колик. — Та й зуб у мене росте. Мудрості! — підняв палець догори.

— Ого! У нас — теж! — вигукнули дітки.

— Що теж? — здивувався листоноша.

— Зубки ростуть! — і кожен з них показав гостренькі, як бритвочки, зубенята.

— Ого! — знову здивувався листоноша. — Ну, то я піду...

— Авжеж, — стенив могутніми плечима Іван Сила. — Якось заходьте ще.

Листоноша вибачливо посміхнувся, натягнув собі на голову кепку і вже взявся було за клямку, коли його наздогнало влучне, як індіанська стріла, запитання привидки: — А чого ж ви, дядечку, до нас заходили?

— А й справді! — сплеснула руками Мілка.

— Оце ж бо й воно! — вдарив себе по чолі Колик. — А я думаю: чому вранці наша корова Лиска так скрушно мукала? Це в мене гороскоп такий на сьогодні: все забувати. Ви не гнівайтесь, людоньки добрі, але я вам кореспонденцію приніс!

— Ура!!! — загукали дітки й негайно вхопили великий оберемок листів, перев'язаних блакитною стрічкою.

— Я пелша читаю! — захникала привидка.

— Ні, я! — чіпко тримався за листи пірат.

— Кинемо жереб! — запропонував мудрий індіанський вождь.

— От дивовижа! — почухав потилицю листоноша. — Цікаво, як це ви, голопузі, будете читати, якщо навіть букв не знаєте?!

— Мовчки! — відказали сердито «голопузі» і побігли до спальні.

— Дивовижа! — повторив листоноша, розкладався з господарями і пішов, розмірковуючи про знаки зодіаку.

Тим часом у спочивальні ще кілька хвилин чулося вовтузіння, борюкання, шарудіння, далі все стихло, і вождь войовничого племені почав вразно читати вголос.

Зазвичай Іванові Силі писали його палкі шанувальники. Були серед них дорослі, були і дітки. З кожним роком листів надходило дедалі менше. Це й зрозуміло, адже чемпіон уже давно не виступав на великій арені. Але все одно на горищі стояли три мішки, наповнені не горіхами чи сушеницями, а посланнями з різних міст і країн. Мілка казала, що колись їх передадуть до музею. В цьому маму завзято підтримувала малеча. Іван Сила у відповідь тільки хитро підкручував чемпіонські вуса.

Люди різне писали своєму кумирові. Допитувалися, куди він зник; і чи він, бува, не прихворів; і пропонували йому нові трюки, які самі вигадували; і розпитували про чемпіонську дієту; і навіть висилали фото зі своїми спортивними тілесами.

(Мілка особливо не любила знимки дівчат і жодну не відібрала до музею). В одному листі фірма «Гуллівер» пропонувала чемпіонові рекламувати одяг для великих людей. Себто для дуже великих. Просто грубезних. І звідки вони такі беруться?

Але Іван тільки посміювався з неймовірних пропозицій. Він вважав, що його спортивна кар'єра завершилася. Час від часу, коли ставало сутужно, він виступав з Мілкою та дітками на сільських майданах. І тоді Іванові очі горіли особливим вогнем, а повний капелюх брязкотів чесно заробленими грошеницями.

— Татусю, дивися! — раптом примчала зі спальні босонога гвардія на чолі з привидкою. Маленька золотоволоска вимахувала листом, написаним на особливому поштовому папері. Рівненський почерк і навіть запах, який сотався з допису, промовляли про шляхетність і вишуканість автора.

— *«Коханий ведмедю!»* — почав читати вголос Іван Сила, і Мілка враз спохмурніла.

— Це мадам Бухенбах! — заскакали, як чортенята, дітки. Вони достеменно знали всю історію свого прославленого татуся, адже він не раз оповідав їм її перед сном.

«Через два тижні минає рівно десять років, як цирк «Бухенбах» припинив своє існування», — читав далі Іван.

— Ура! — знову радісно заверещали дітки. Щоправда, тепер — невідомо навіщо. Але ж ви знаєте діток. Їм, аби погукати.

«З цієї нагоди чекаю вас і вашу родину на пароплаві «Колумбіна», який відчалить із Мамстердама 10 червня рівно о 10-й годині 10-й хвилині».

— Ура! Ми їдемо до Мамстердама! — заволатала малеча, бо в цьому місті ще ніколи не була. Зрештою, вона ще в жодному місті не була. Навіть у найближчій Кацавейці.

«Приїдуть усі циркачі», — дочитував із ледь помітним хвилюванням Іван Сила. — «У програмі — суцільні сюрпризи. З повагою, мадам Бухенбах».

Чемпіон відірвав погляд від листа і звів карі очі на Мілку. Вони світилися по-особливому.

— Що робимо, люба? — запитав він, беручи її за руку.

— Ти ж і так усе вирішив, — усміхнулася колишня гімнастка.

— Їдемо! — індіанець і пірат з'єднались у братерських обіймах, а привидка скорчила найстрашнішу на світі пику.

— Невже ми їх знову побачимо? — поклатла Мілка голову на Іванове плече.

— Побачимо! — затанцювали танець перемоги дітлахи. — Ми побачимо ВСІХ!

— Як там, цікаво, Міха? — посміхнувся силач.

— Ми побачимо Міху! — літали по хаті маленькі непосиди.

— А Ренатка? — згадала подружку Мілка.

— А Пандорський? — зобразив вусатого фокусника індіанський вождь.

— А карлик Піня? — показав горбуна пірат.

— А як ся має мавпочка Беня? — вигукнула, сама як мавпочка, синьоока кривляка.

Тут уже всі розсміялися. А найдужче — Іван Сила. Він сміявся, як чималенька бочечка. Ось так: «Хо-хо-хо!».

— Ну, якщо всі «за», — плеснув чемпіон по колінах, — то рішення прийнято одностайно. Тоді, мої дорогенькі, за роботу! Адже нам ще треба ой як багато встигнути!

Найдивніше, що ніхто не перечив. Навіть індіанські вожді, пірати і привиди, яким працювати категорично заборонено.